

Skutkové zjištění

Skutkové zjištění odvolacího soudu nemá oporu v provedeném dokazování, jestliže odvolací soud vzal v úvahu skutečnosti, které z provedených důkazů nevyplývaly nebo jinak nevyšly v řízení najevo, nebo pominul rozhodné skutečnosti, které byly provedenými důkazy prokázány, nebo je v jeho hodnocení důkazů logický rozpor, nebo konečně jestliže výsledek hodnocení důkazů neodpovídá tomu, co mělo být zjištěno způsobem vyplývajícím z postupu předepsaného soudem v ustanoveních § 133 až 135 OSŘ. Způsob, jakým odvolací soud hodnotil důkazy, může dovolací soud přezkoumávat jen v případě, je-li toto hodnocení v rozporu s pravidly logického myšlení.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 22 Cdo 641/2004, ze dne 19.5.2004)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci žalobkyně J. D., zastoupené advokátem, proti žalovanému M. D., zastoupenému advokátem, o vypořádání bezpodílového spoluvlastnictví, vedené u Okresního soudu v Písku pod sp. zn. 6 C 25/99, o dovolání žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 29. října 2003, č. j. 7 Co 1541/2003-244, tak, že dovolání zamítl.

Z odůvodnění :

Okresní soud v Písku (dále „soud prvního stupně“) rozsudkem ze dne 31. ledna 2003, č. j. 6 C 25/99-210, vypořádal společné jmění účastníků tak, že do výlučného vlastnictví žalobkyně přikázal blíže označené věci movité (vybavení bytu) a hodnotu prodaného obnitkovacího stroje ve výši 12 000,- Kč, vše v ceně 46 930,- Kč, a do výlučného vlastnictví žalovaného blíže označené věci movité (vybavení bytu) a dále zděnou garáž se stavebním pozemkem parc. č. 1271 o výměře 23 m², zapsanou u Katastrálního úřadu v P. na LV č. 3015 pro obec a kat. území M., osobní automobil zn. Opel Astra, částku 2 500,- Kč z prodané kupónové knížky a zůstatek na sporožirovém účtu č. 2031627-278, SS 1011865, vedeném u Č. s., a. s., pobočky v P., ve výši 2 646,- Kč, vše v ceně 288 276,- Kč. Žalovanému přikázal k zaplacení dluh u J. D. ve výši 240 000,- Kč a uložil mu, aby žalobkyni zaplatil 1 346,- Kč. Dále rozhodl o náhradě nákladů řízení. Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že manželství účastníků, uzavřené 22. 11. 1975, zaniklo rozvodem k 11. 2. 1998. K dohodě o vypořádání společného majetku mezi účastníky nedošlo. Vzal za prokázané, že do společného jmění účastníků patří věci a majetkové hodnoty, které mezi účastníky rozdělil podle toho, který z nich je má ve svém držení.

Krajský soud v Českých Budějovicích jako soud odvolací k odvolání obou účastníků rozsudkem ze dne 29. října 2003, č. j. 7 Co 1541/2003-244, změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že žalobkyni přikázal tytéž věci včetně částky 12 000,- Kč za obnitkovací stroj v celkové ceně 46 930,- Kč. Z věcí přikázaných žalovanému vypustil částku 2 500,- Kč z prodané kupónové knížky a vedle věcí již přikázaných žalovanému soudem prvního stupně mu dále přikázal finanční hotovost ve výši 12 000,- Kč a částku 57 000,- Kč jako finanční ekvivalent peněžní částky 3 000,- DEM, nacházející se v bytě účastníků ke dni rozvodu manželství, tedy vše v ceně 356 176,- Kč. Žalovanému přikázal k zaplacení dluh u J. D. ve výši 100 000,- Kč a uložil mu, aby žalobkyni zaplatil částku 104 623,- Kč. Dále rozhodl o náhradě nákladů řízení. Odvolací soud po doplnění dokazování výslechem účastníků a svědků J. D. a J. K. na rozdíl od soudu prvního stupně dospěl k závěru, že žalovanému se nepodařilo prokázat, že by si od svého otce J. D. půjčil částku vyšší než 100 000,- Kč, kterou nepochybně ani žalobkyně. Potvrzení o půjčkách z 10. 7. 1995 a 20. 7. 1996 a tvrzení žalovaného a svědka J. D. o tom, že si žalovaný půjčil od otce celkem 240 000,- Kč, odvolací soud považoval za nevěrohodná. Dále dovodil, že pokud syn účastníků v době rozvodu jejich manželství v bytě našel částku 12 000,- Kč a 3 000,- DEM, jejichž existenci nepopíral ani žalovaný, nemohlo jít o peníze, které patřily J. K., jak tvrdil žalovaný. Při vypořádání částky 3 000,- DEM vycházel podle kurzovního lístku ČNB k 11. 2. 1998 z částky 19,- Kč za 1,- DEM. Naopak uvěřil žalovanému, že částka 2 500,- Kč za prodej akcií byla spotřebována za trvání manželství.

Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalovaný dovolání z důvodu, že napadené rozhodnutí vychází ze skutkového zjištění, které nemá podle obsahu spisu v podstatné části oporu v provedeném dokazování. Namítá, že odvolací soud uznal půjčku od J. D. ve výši 100 000,- Kč, o půjčce v takové výši však nikdy nebylo jednáno. Setrval na tvrzení, že existovala půjčka ve výši 90 000,- Kč na garáž a ve výši 150 000,- Kč na zakoupení osobního automobilu. J. D. tyto

peníze měl k dispozici a není rozhodující, zda je měl na účtu nebo v hotovosti. K námitce kolkování peněz namítá, že Č. s. prováděla výměnu peněz bez kolkování. Žalobkyně o těchto půjčkách věděla. Soudy obou stupňů se také nevypořádaly s půjčkou ve výši 13 000,- Kč, kterou uzavřela sama žalobkyně bez vědomí žalovaného. Částka 30 000,- Kč, vybraná ze spořicího účtu před uzavřením kupní smlouvy na garáž, byla použita na zaplacení opravy osobního automobilu VAZ 2103, který následně prodal a peníze získané jeho prodejem použil na nákup jiného vozidla. Odvolací soud do vypořádání zahrnul částku 12 000,- Kč, ve skutečnosti však se uváděla částka 15 000,- Kč. Částku 12 000,- Kč a 3 000,- DEM odvolací soud fakticky vypořádal dvakrát, jednou jako hotové peníze a podruhé v ceně osobního automobilu Opel Astra, na jehož zakoupení byly použity peníze získané prodejem osobního automobilu Mazda, který byl zakoupen zčásti z půjčky ve výši 150 000,- Kč. Nelze pominout ani jeho vnos v částce 30 000,- Kč, kterou získal prodejem osobního automobilu Š 110 L, jím zakoupeného v době před uzavřením manželství, a kterou použil na nákup vozidla VAZ 2103. Odvolací soud nevzal v úvahu ani použití částky 40 000,- Kč ve prospěch bratra žalobkyně. Od ceny majetku je tak třeba odečíst dosud nesplacené půjčky a vnos žalovaného v celkové výši 270 000,- Kč. Navrhl, aby dovolací soud rozsudek odvolacího soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalobkyně navrhla odmítnutí dovolání s tím, že dovolání není přípustné. Podle žalobkyně se žalovaný v podstatě domáhá jiného hodnocení důkazů, než které učinil odvolací soud. Skutková zjištění jsou úplná a závěry z nich učiněné správné.

Nejvyšší soud jako soud dovolací po zjištění, že dovolání proti rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou včas a že je přípustné, přezkoumal napadený rozsudek podle § 242 odst. 1 a 3 občanského soudního řádu (dále „OSŘ“) a dospěl k závěru, že dovolání není důvodné.

Podle § 242 odst. 1 OSŘ dovolací soud přezkoumá rozhodnutí odvolacího soudu v rozsahu, ve kterém byl jeho výrok napaden.

Podle § 242 odst. 2 písm. d) OSŘ dovolací soud není vázán rozsahem dovolacích návrhů, jestliže z právního předpisu vyplývá určitý způsob vypořádání vztahu mezi účastníky.

Podle § 242 odst. 3 věta první OSŘ rozhodnutí odvolacího soudu lze přezkoumat jen z důvodů uplatněných v dovolání.

Dovolací soud není oprávněn přezkoumávat věcnou správnost výroku rozsudku odvolacího soudu, proti němuž není dovolání přípustné, i když z pohledu ustanovení § 242 odst. 2 písm. d) OSŘ jde o spor, v němž určitý způsob vypořádání vztahu mezi účastníky vyplývá z právního předpisu. Propojení výroku odvolacího soudu, proti němuž dovolání přípustné je, s výrokem, který není přípustno zkoumat, se při rozhodnutí o dovolání projevuje v tom, že shledá-li soud důvody pro zrušení přezkoumávaného výroku, zruší současně i výrok, jehož sepětí se zkoumaným výrokem vymezuje ustanovení § 242 odst. 2 OSŘ (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu uveřejněné pod č. 27 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek z roku 1999).

Podle § 241a odst. 4 OSŘ v dovolání nelze uplatnit nové skutečnosti nebo důkazy ve věci samé.

Podle § 150 věta druhá ObčZ ve znění před novelou provedenou zákonem č. 91/1998 Sb. každý z manželů je oprávněn požadovat, aby mu bylo uhrazeno, co ze svého vynaložil na společný majetek, a je povinen nahradit, co ze společného majetku bylo vynaloženo na jeho ostatní majetek.

Předpokladem toho, aby jednomu z manželů bylo nahrazeno to, co ze svého vynaložil na společný majetek, bylo vznesení takového požadavku. Protože žalovaný vnos do společného majetku v částce 30 000,- Kč (získané prodejem osobního automobilu, který nabyl před uzavřením manželství, a použité na koupi osobního automobilu VAZ 2103 po uzavření manželství) výslovně uplatnil teprve v dovolání, dovolací soud s ohledem na § 241a odst. 4 OSŘ se dovoláním v tomto rozsahu nezabýval.

Dovolání lze podat také z důvodu, že rozhodnutí vychází ze skutkového zjištění, které nemá podle obsahu spisu v podstatné části oporu v provedeném dokazování (§ 241a odst. 3 OSŘ).

Předpokladem úspěšnosti dovolacího důvodu podle tohoto ustanovení je zjištění, že hodnocení skutkového stavu odvolacím soudem, jež bylo podkladem rozhodnutí tohoto soudu, je vadné. Skutkovým zjištěním se přitom rozumí souhrn skutečností, kterými má odvolací soud skutkový stav za prokázaný. Jde o výsledek hodnocení provedených důkazů podle hledisek uvedených v § 132 OSŘ o volném hodnocení důkazů. Pod pojmem provedené důkazy nutno zahrnout dokazování soudy obou stupňů a je třeba pod ně zahrnout i další poznatky, které vyšly během řízení najevo, neboť řízení před soudem prvního stupně i před soudem odvolacím tvoří jeden celek.

Skutkové zjištění odvolacího soudu nemá oporu v provedeném dokazování, jestliže odvolací soud vzal v úvahu skutečnosti, které z provedených důkazů nevyplývuly nebo jinak nevyšly v řízení najevo, nebo pominul rozhodné skutečnosti, které byly provedenými důkazy prokázány, nebo je v jeho hodnocení důkazů logický rozpor, nebo konečně jestliže výsledek hodnocení důkazů neodpovídá tomu, co mělo být zjištěno způsobem vyplývajícím z postupu předepsaného soudem v ustanoveních § 133 až 135 OSŘ. Nelze-li soudu vytýkat žádnou z těchto vad při hodnocení důkazů, na jehož nesprávnost - jak vyplývá ze zásady volného hodnocení důkazů - lze usuzovat jen způsobem, jak k němu dospěl, pak není možné ani zpochybňovat jeho názory. Znamená to, že hodnocení a tedy ani jeho výsledek (skutkové zjištění) z jiných než výše uvedených hledisek nelze dovoláním úspěšně napadat. Způsob, jakým odvolací soud hodnotil důkazy, může dovolací soud přezkoumávat jen v případě, je-li toto hodnocení v rozporu s pravidly logického myšlení.

Ke skutkovému zjištění, že si žalovaný od svého otce nepůjčil částku vyšší než 100 000,- Kč, kterou od počátku připouštěla i žalobkyně a která měla být použita na zakoupení osobního automobilu zn. Mazda v roce 1996, dospěl odvolací soud na základě hodnocení důkazů, kdy potvrzení z 10. 7. 1995 o půjčce ve výši 90 000,- Kč, potvrzení z 20. 7. 1996 o půjčce ve výši 150 000,- Kč, výpověď svědka Jaroslava Dvořáka a tvrzení žalovaného hodnotil jako nevěrohodné. Odvolací soud s přihlédnutím ke skutečnostem, které vyplývaly z dalších provedených důkazů, přesvědčivě a logicky zdůvodnil, proč označená potvrzení, výpověď svědka J. D. a v návaznosti na tyto důkazy tvrzení žalovaného o existenci uvedených dosud nesplacených půjček považoval za nevěrohodné. Stejně tak přesvědčivě a logicky dovodil, proč částky 12 000,- Kč a 3 000,- DEM, nacházející se v bytě účastníků v době rozvodu manželství, nemohly být vlastnictvím J. K., sestry žalovaného, ale že patřily do bezpodílového spoluvlastnictví účastníků a jako takové je vypořádal. Pokud žalovaný v dovolání uvádí, že místo částky 12 000,- Kč správně mělo jít o 15 000,- Kč a 3 000,- DEM, je třeba uvést, že o částce 15 000,- Kč se v průběhu řízení hovořilo jen v souvislosti s vrácením peněz M. K. žalovanému. Tyto částky nebyly vypořádány dvakrát, jak se mylně domnívá žalovaný, nýbrž jen jako finanční hotovost. Skutkové zjištění ohledně použití částky 40 000,- Kč odvolací soud nečinil, v důsledku čehož posouzení, zda skutkové zjištění má v podstatné části oporu v provedeném dokazování, nepřicházelo v úvahu.

S ohledem na to, že odvolacímu soudu při hodnocení důkazů nebylo možno vytknout žádnou z výše uvedených vad, nelze zpochybňovat ani jeho skutkové závěry a činit závěr, že nemají v podstatné části oporu v provedeném dokazování. Dovolací důvod podle § 241a odst. 3 OSŘ tak není dán.

Vady uvedené v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 OSŘ, jakož i jiné vady řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, dovolacím soudem nebyly zjištěny.

Protože z hlediska dovolatelem uplatněného dovolacího důvodu podle § 241a odst. 3 OSŘ je rozsudek odvolacího soudu správný, bylo dovolání podle § 243b odst. 2 OSŘ zamítnuto.

© EPRAVO.CZ - Sbírnka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Pohledávka](#)
- [Náhrada škody](#)
- [Náhrada škody](#)
- [Dražba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Insolvenční řízení a náhrada škody \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Společenství vlastníků jednotek](#)
- [Společný nájem bytu manžely \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Valná hromada \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Zemědělská půda \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Smlouva o zápůjčce, insolvence](#)
- [Promlčení a ochrana spotřebitele](#)